

bygge paa, og have vi ikke gennem disse Oplysninger en sikker Grund at bygge paa, kan Arbejdet let blive grundløst. Jeg siger derfor, at det er ubesøjet, hvad det ærede Medlem fremkom med. Og vil man se paa dette Spørgsmaals reale Side, vil det vise sig, at Spørgsmaalet om Jord til Husmænd rummer saa mange Banffeligheder — og det have vi ogsaa erfaret under Behandlingen deraf — at dette Spørgsmaal ikke er nemt at løse. Man skal først overveje og se at blive enig om, hvor meget Jord der skal til hver Huslod, dernæst om, hvorledes denne Jord kan faas, og hvorledes Bilkaarene for dens Erhvervelse skulle stilles, saaledes at de kunne blive saa taalelige for Arbejderne, at disse kunne gaa ind derpaa. Man maa overveje, om det skal være Leje eller Eje, og alt det kræver mange og lange Forhandlinger indenfor en Kommission. Vi maa dernæst ogsaa tage Hensyn til, hvilken Stilling Kommunerne skulle indtage til dette Spørgsmaal, hvilken Garanti, hvilket Ansvar de skulle bære, ogsaa det er et vigtigt Spørgsmaal, som det kan tage lang Tid at afgøre. Det er endelig Staten, som skal ud med Midlerne hertil; det maa derfor afgøres, hvor mange Midler der skal anvendes dertil om Aaret, og hvilken Sikkerhed Staten skal have for disse Midler. Det er alt sammen Spørgsmaal, som kunne tage meget lang Tid og kræve den alvorligste Overvejelse. Det ærede Medlem, som dog har været Medlem af dette Ting, jeg tror i 3 Aar, maa dog vide, at saadanne store og vigtige Spørgsmaal afgøres ikke her paa kort Tid, de gaa ofte fra den ene Samling til den anden, fra det ene Aar til det andet, før de faa en endelig Afgørelse. Jeg synes derfor, at det er meget ubesøjet og malplaceret af et Medlem af Kommissionen at rette en saadan Behrejdelse.

Det ærede Medlem sluttede med den Trusel mod Kommissionen, at hvis den blev ved at smøle med sit Arbejde, vilde han og hans Venner tage under Overvejelse, om de ikke skulde bringe en Plan frem her for Rigsdagen. Det var efter min Mening godt, at han dog nøjedes med at sige, at de vilde tage det under Overvejelse. Naar han imidlertid brugte et saadant Udtryk som „smøle“ om en Kommission, der er nedsat af Regering og Rigsdag i Forening, tror jeg nok, at det er temmelig uparlamentarisk. Det ærede Medlem kan ogsaa kun takke Formandens Overbærenhed for, at det ikke blev paataalt. At sigte en Kommission, som man selv er Medlem af, for at „smøle“, finder jeg er ufømmeligt. Det ærede Medlem omtalte endvidere, at Bladene havde set hen til denne

Landbokommissionen med store Forventninger, men fremstillede det nu saaledes, som om de vare blevne grundig stuffede. Jeg saa fornylig i et Aalborg-Blad en meget velvillig Omtale af denne Afdelings Arbejde og af det Forslag, som er fremkommet fra den i Kommissionen, og saa vidt jeg tror at vide, var det netop det ærede Medlem, der havde inspireret dette Blad til denne velvillige Omtale af, hvad vi havde skrevet. Der ligger jo noget modsigende i at have et saadant Standpunkt, at man den ene Dag kan rose Kommissionens Arbejde og den anden Dag laste det; men jeg tror, at det ærede Medlem skulde have holdt den Trusel tilbage, han fremkom med, om, at han og hans Venner muligvis vilde fremlægge en Plan her for Rigsdagen, som de haabede vilde finde velvillig Modtagelse. Skal det være Kommissionens Arbejde, vil han tage det foreløbige Lovforslag, den Plan, som er fremkommen fra Kommissionen og forelægge Tinget den? Det kan dog ikke være Meningen. Eller vil han forelægge for os en fuldstændig ny Plan, en Plan, han selv har spekuleret ud? Nej, det kan jeg heller ikke tro; thi medens adskillige af os andre have søgt at løse Spørgsmaalet ved at stille Forslag til en Løsning i Lovforslags Form, til en Løsning paa den Maade, vi bedst troede, at det kunde løses, og medens man saa igen har forhandlet og atter forhandlet med hverandre for at faa den bedst mulige Skikkelse — den Skikkelse, som nylig er rost af Aalborgbladet — ud af det hele, saa har det ærede Medlem ikke givet et eneste Forslag; jeg ved ikke, han har skrevet en eneste Løddel, ikke saa meget som et Vindringsforslag. Han har kun snakket om det, det er det hele. (Munterhed). Ja, „snakket“ er maaste heller ikke et parlamentarisk Ord, men saa meget er vist, at han har ikke forholdt os sin Mening, naar det gjaldt at kritisere de fremkomne Forslag. Jeg tror, det havde været bedre for det ærede Medlem, om han havde lidt mindre af Munden og lidt mere af Arbejdet, det vilde have kunnet gavne ganske anderledes. Naar det ærede Medlem har opfattet sig til Arbejdernes Repræsentant, kan jeg ikke sige, at den Uvirksomhed, som han med Hensyn til Spørgsmaalets Løsning har vist, giver ham noget særdeles — ja, hvad skal jeg sige — Krav paa at blive betragtet som Arbejderrepræsentant. Det betyder med et tykt Ord: „Wiel Geschrei und wenig Wolle“.

**Formanden** (Sofus Høgsbro):

Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1, og Dagsordenen vil da være: